

Refuzul

Blacks

E vis sau trăiesc nouă stare?
Aud cum sună ceva!
O mantie neagră apare,
destinu-mi firesc a-l greva.

Sub glugă sticlesc două focuri.
Privesc în adâncul ciudat,
și-n pală găsesc mii de locuri
Ce ard sub al morții regat.

Subțire, firav îi e trupul
să-ncapă prin orice zăplaz,
să prindă în foc, fără scupul
un suflet ferit de necaz.

În mână ea poartă o cretă,
cosorul la brâu i-atârnat.
Rămân o gazdă perfectă
și-o rog să poftească 'îndat.

Ea însă, mă cheamă afară.
Privește în sus către Cer,
invocă a starii catară
și-mi spune că-i loc efemer.

Că drumul îmi este legendă
să-ncerc ca să urc către sfinți,
că locul marcat în agendă
e viu doar atât : în dorinți.

Îmi spune că drumu-i voința
prea lungă, prea grea de urmat,
că-mi curmă acum neputința
oprind al meu crez de 'îndat.

Și-mi spune să iau cunoștință
că are un alt drum, mai ușor,
ce-mi curmă a mea suferință
de-oi tinde spre ea al meu zbor.

Și văd în priviri de îndată
că visul îmi este barat
de-a prafului cretă, trasată

în liniii, și-i drumul blocat.

O dungă marchează sfârșitul
și-o văd ca un semn pe postav.
Ce luciu și-arată cuțitul
să taie al vieții năstav!

-Îți fac azi din visuri camașa.
Le tai fără rost, să mă ierți,
Greșit-am tăindu-ți ambrașa
ce drumu-ți prindea în coperti.

Îți fac azi din file costumul.
Sunt pure, dar alte' nu am.
Căci alb material ți-a fost drumul
Ți-o fi acest lucru, balsam?

- A ta tăitură-i prea dreaptă
Croiește mai oblic, te rog,
Sau poți tivui a mea soartă
Să fie al vieții zălog.

Nu-ți voi purta pantalonii
croiți mult prea scurți din destin.
Tu ai suficienți epigonii
să merg pe-al tau drum, chiar nu țin.